NASRETTİN HOCA FIKRA YARIŞMASI

GÜNAYDIN

Güldür 40

Seçim sonu ödenir kabaran faturalar,
Seçim geldi işlesin, makaslar, usturalar,

-Berber - İş -

inceleme

Yazanlar:
Kasım Kahkah ve Kerim Kihkih

NEDEN GÜLÜYORSUNUZ?

Ünlü bir iktisatçı psikolog der ki: Bir toplumun iktisadî durumunu anlamak istiyorsanız, çevrenizdeki insanlara bakınız. Eğer çevrenizdeki insanların yüzleri gülüyorsa, o toplumun iktisadî seviyesi yüksek demektir. Ve insanlar ne kadar çok gülüyorlarsa, hayat seviyeleri o kadar yükselmiş demektir. Yok, eğer çevrenizdeki insanların yüzleri gülmüyorsa, somurtmuşlarsa, iktisadî durum kötüdür.

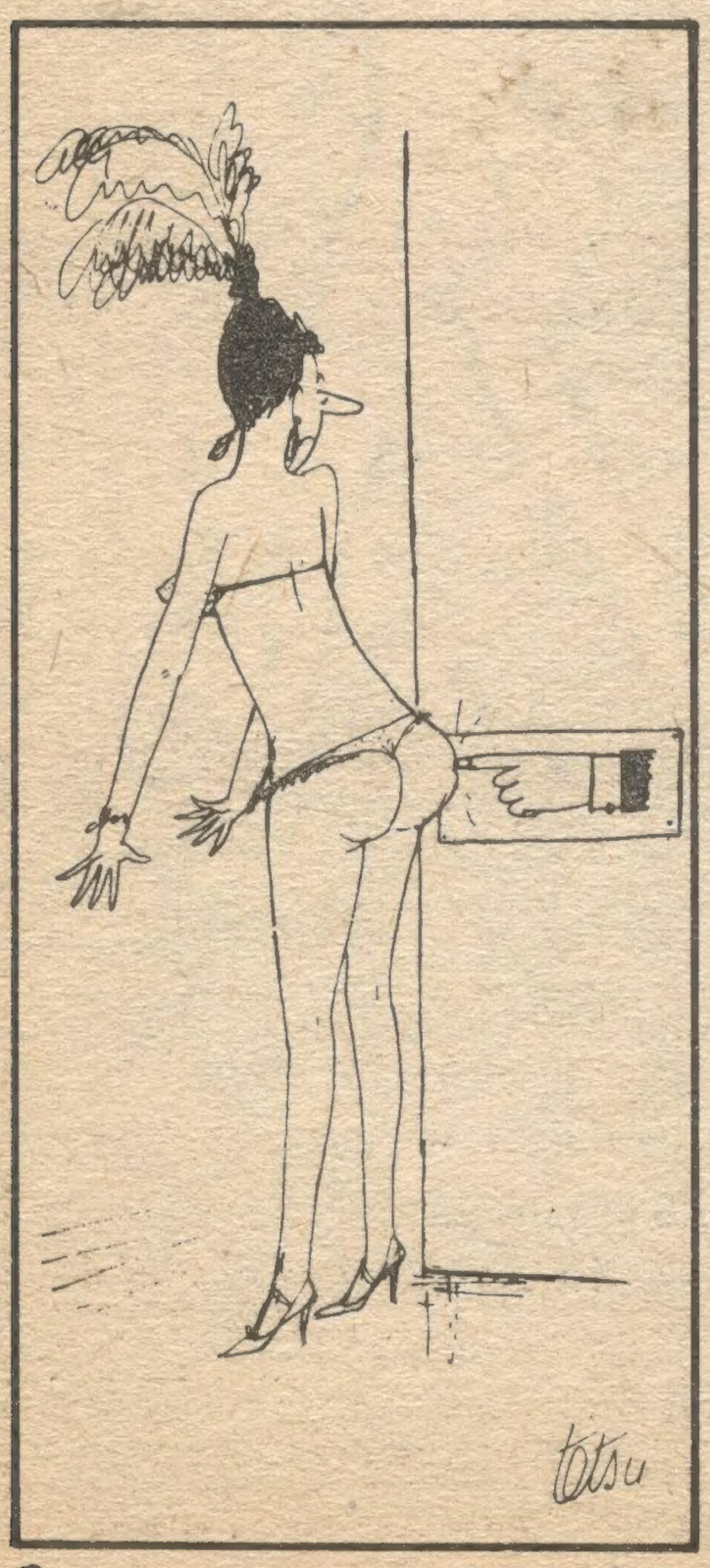

Bizce de bir memlekette iktisadî seviyenin anlaşılması için en iyi ölçü halkın suratıdır. Hatta, "şu surata bak!", "Surata bak da süngüye davran!" gibi sözler de, işte bu gerçeği ifade ederler.

Bilindiği gibi Kırat iktidara geçinceye kadar halkımızın suratından düşen bin parça olüyorken, bugün sayın halkımız, refah seviyesinin yüksekliğinden dolayı, vara yoğa, olur olmaza, herşeye kahkahalarla gülmektedir. Mesela bir büyüğümüz, memleketin kalkınması için kargalarla nasıl mücadele edileceğini anlatsa halkımız gülmekten yerlere seriliyor. Bir başka büyüğümüz, "Sürekli borçtan kurtulamayışımız, kredimizin yüksekliğini gösterdiğinden sevinmeliyiz" deyince, sayın halkımız güle güle bir hal oluyor.

Niçin bu kadar gülüyorlar? Çünkü hayat seviyesi yükseldikçe sayın halkımız, bol bulduğu yağı neresine süreceğini şaşıran kasaba dönmüştür. (Bakınız, siz bile gülmeye başladınız. Siz gülün, gülün bakalım, ben size imtihanda gösteririm. Prof.F.E.)

Mesela, bir adayımız kürsüden ciddi ciddi seçim nutkunu söylerken, onu dinleyenler kahkahadan kırılıyor. Bir partili radyoda konuşurken dinleyiciler gülmekten katılıyor. Gazeteleri okuyanlar güle güle yerlere yatıyor. Memleketimizden yükselen kahkaha sesleri vatan göklerini sarsmaktadır. Neden gülüyoruz? Elbette refahtan... Devâ bulmaz müzmin muhalifler ise sinirlerinden çatlıyacak hale gelip sağa sola "Açıkta bişey mi gördün, ne gülüyorsun?" diye bağırıyorlarsa da sonunda kendi sinirleri de bozulup gülmeye başlıyorlar. Çünkü gülmek, esnemekten daha geçici ve bulaşıcıdır. (Siz şimdi gülersiniz bana ama ben sonra sizden bunun acısını çıkarırım. Prof.F.E.)

Geçenlerde son derecede acıklı bir filme gitmiştim. Film gerçekten çok acıklıydı. Ağlıyacak diye beklerken, bütün seyirciler kahkahalarla gülmekten yerlere serildiler. Neden? Çünkü güle güle artık halkımızın sinirleri bozuldu. Buyüzden ağlanacak yerde gülü-

yor, gülünecek yerde de ağlıyorlar. Yani bugün halk, refahtan, bolluktan şaşkına dönmüştür.

Şairin:

"Gel gül dedi gül bülbüle,
bülbül gülmedi gitti,
"Gül bülbüle, bülbül güle
yar olmadı gitti !.."

dediği günler çoook gerilerde kalmıştır. Bugün ise gülen halkımızın yüzünde güller açılmakta, kahkahalar saçılmakta, Kırat seçilmektedir. (Hâlâ gülüyorsunuz, ayıp be!.. Gülecek ne var yani? Prof.F.E.)

Bundan üç gün önceki toplantımızda, memleketin iktisadî durumunu görüşürken, öyle güldük, öyle güldük ki, iki arkadaşımız -çok affedersiniz- tutamadı, kaçırdı, üç arkadaşımız da büsbütün kaçırdı. Bu durum karşısında bir arkadaşımız şu beyti okudu:

"Gülelim, eğlenelim,
iyd edelim...
"Her günü bayram gibi
tes'id edelim !."

Bendeniz de bir şarkıyla cevap verdim :

"Sen adamı güldürürsün
güzel,
"Sen adamı öldürürsün
güzel...
"Hadi ölelim güzel,
,güzel...Oh ne güzel !"

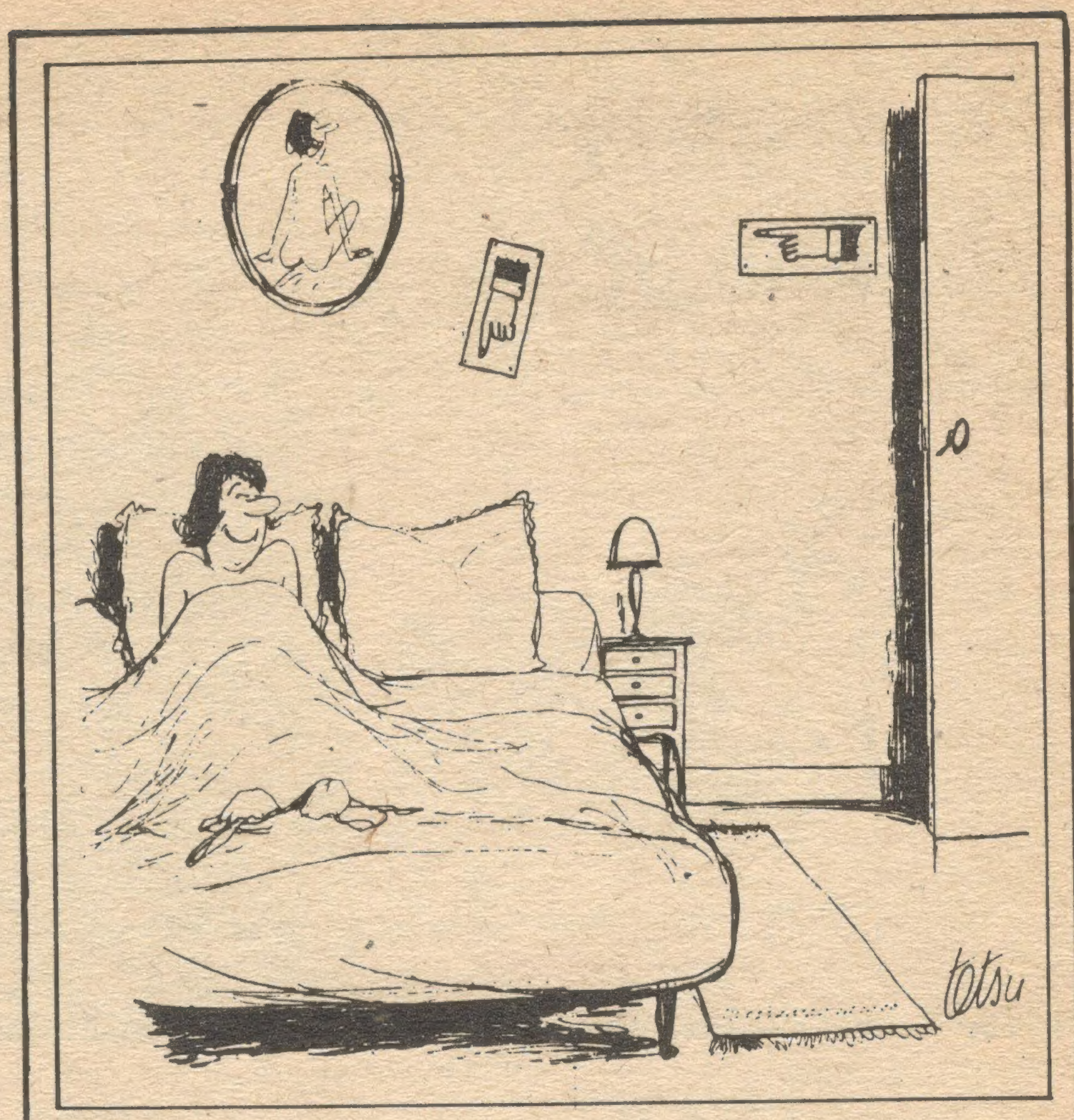

İP OLUR

Bir gün Hoca, cami kürsüsünde va'zederken

-Aman hemşeriler, demiş, oğlunuz olursa, sakın adını Eyip koymayın.

-Neden? diye sormuşlar.

-Kullanıla kullanıla ip olur da ondan.. demiş..

●

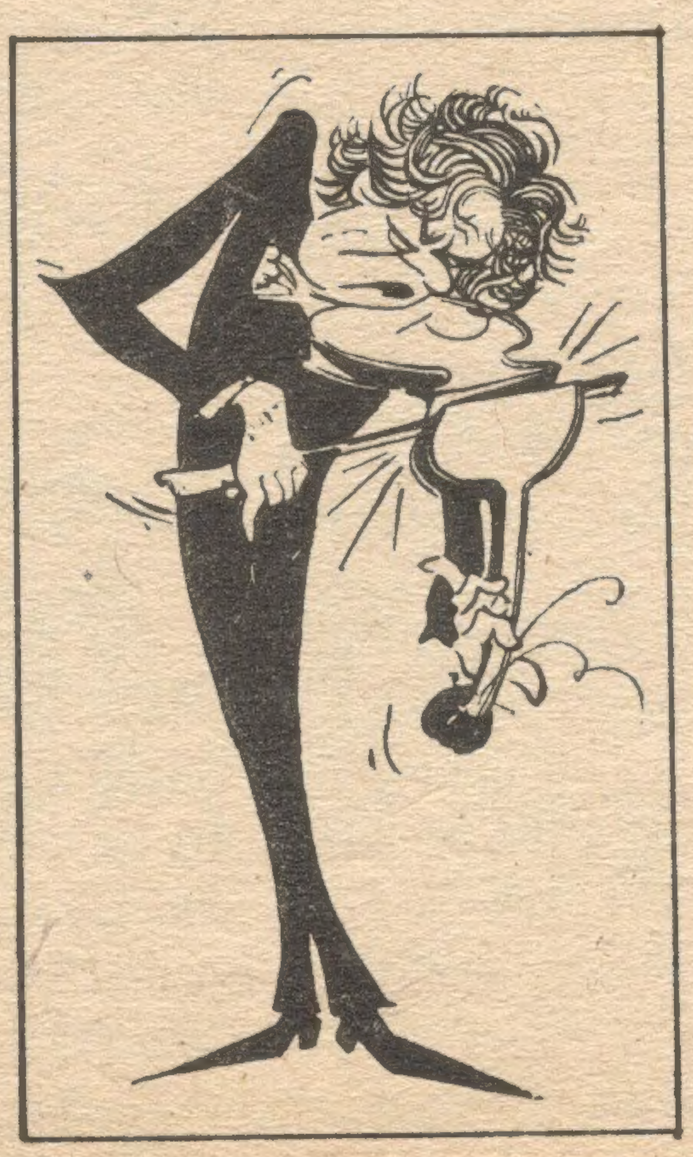

İYİMSER-KÖTÜMSER

Kötümser, gökdelenin yetmişinci katındaki bir odada oturduğu koltukta,

-Ya burdan düşersem.. diye korku geçirirken, yetmişinci kattan düşen iyimser de, şöyle mırıldanıyordu :

-Aşkolsun bana!.. Amma da hızlı gidiyorum..

●

Nasrettin Hoca Japonyada

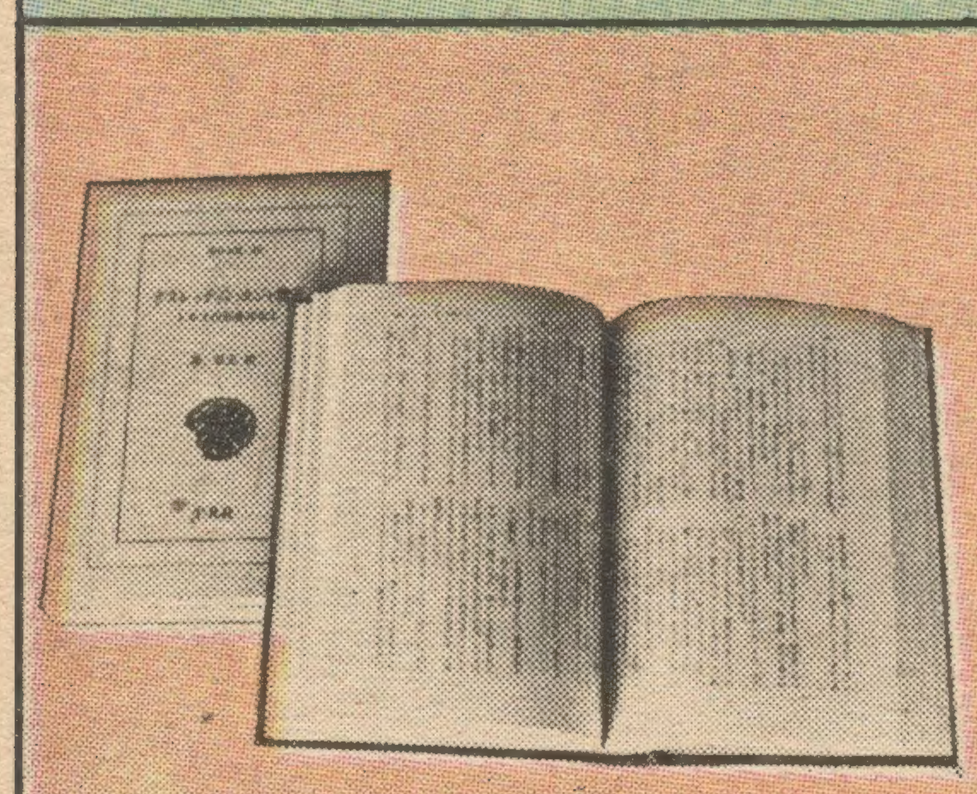

Toplumsal kişiliğinde, ta Selçuk - lular zamanındanberi bütün Türk halkını temsil eden Nasrettin Hoca, mizahı ve mizahındaki felsefesiyle Türk halkının kendisi olmuştur. Onun için, önceki karikatür yarışmamız gibi, şimdiki fıkra yarışmamızı da dünyanın, en büyük mizahçısı Nasrettin Hoca adına düzenliyoruz. Nasrettin Hoca'nın fıkraları, hemen hemen dünyanın bütün dillerine çevrilmiştir. Yandaki, resimde, 1968 yılında Tokyo'da basıl - mış Japonca Nasrettin Hoca kitabını görüyorsunuz. Bu kitaptaki fıkraları, ünlü Japon Türkoloğu Prof. M. Mori Japonca'ya çevirmiştir.

KIYAMET

Hoca bir gün oduna gitmiş. Bir ara yorulup uyuyunca, eşeği de yularını koparıp kaçmış. Arayıp tarayıp eşeğini bulamayan Hoca, üzünçle evine dönerken karşılaştığı arkadaşlarından biri,

-Kıyamet ne zaman kopacak ? diye sormuş.

Hoca da,

-Eşeğin kaybolduğunu karım öğrendiği zaman... demiş.

NE YAPACAKMIŞ ?

Hoca, konuk bulunduğu köyde heybesini yitirince, köy alanına çıkıp bağırmaya başlamış:

-Heeey ahali! Duyduk, duymadık demeyin... Heybemi bulun, yoksa ben yapacağımı bilirim...

Korkuya kapılan köylüler arayıp tarayıp, sonunda buldukları heybeyi Hoca'ya verirken merakla sormuşlar:

-Ya heybeyi bulmasaydık, ne yapacaktın?

Hoca,

-Hiç... Ne yapayım, demiş, eski bir kilimi bozup heybe yapacaktım.

TANRI KONUĞU

Bir gece zamanı, Hoca'nın kapısını çalan güvensiz kılıklı biri,

-Tanrı konuğuyum! diye evde kalmak isteyince, Hoca karşısındaki camiyi gösterip,

-Tanrı konuğuysan, işte Tanrı'nın evi'şurası! demiş.

YOKSULUN MALI

Hoca birgün bir düğün evinde buyur edildiği sofraya otururken, çiğnediği sakızı ağzından çıkarıp özenle burmunun ucuna yapıştırmış. Ordakiler,

-Aman Hoca, o nedir? diye sorunca Hoca,

-Ne yapayım, demiş, yoksulun malı gözü önünde gerek!

NASRETTİN HOCA ARMAĞANI - NASRETTİN HOCA ARMAĞANI - NASRETTİN HOCA ARMAĞANI -

BİR SİZDEN

NEZAKET

Churchil bir anısını şöyle anlatıyor :

"Onbeş yaşında bile değildim... Fransızcayı çok kötü konuşuyordum. Ama yine de bir yabancı dil biliyorum diye şişiniyordum. Bir gün Paris'te bir lokantada levrek ısmarladım. Ama metrdotel, bozuk Fransızcamdan hiç bir anlam çıkarmadığı için, o pek ünlü Fransız inceliğiyle, beni sözümü tekrarlamak zahmetinden kurtardı, çok güzel bir İngilizceyle şöyle dedi :

-Sorry, Sir, I don't speak French

"Ne yazık ki, Fransızca bilmiyorum efendim."

■

TERZİYE TEŞEKKÜR

Ünlü aktör Walter Pidgeon'un Kanada'da yaşlı bir teyzesi vardı... Yeğeni ne kadar ünlenirse ünlensin buna hiç önem vermiyordu... Çünkü onun büyük bir aydın olacağını ummuştu.

Bir gün gazetelerde, Walter Pidgeon'un, Amerika'nın en şık giyinen on erkeği arasında, Harward Üniversitesi rektöründen sonra seçildiğini okudu. Büyük bir sevinçle eline kağıdı kalemi alıp şu mektubu yazdı

-Sevgili yeğenim,

En sonunda senin adını bir aydınla yan yana görmek, beni ne kadar çok sevindirdi anlatamam. Bu başarısından dolayı terzine teşekkürlerimi bildirmeni rica ederim.

■

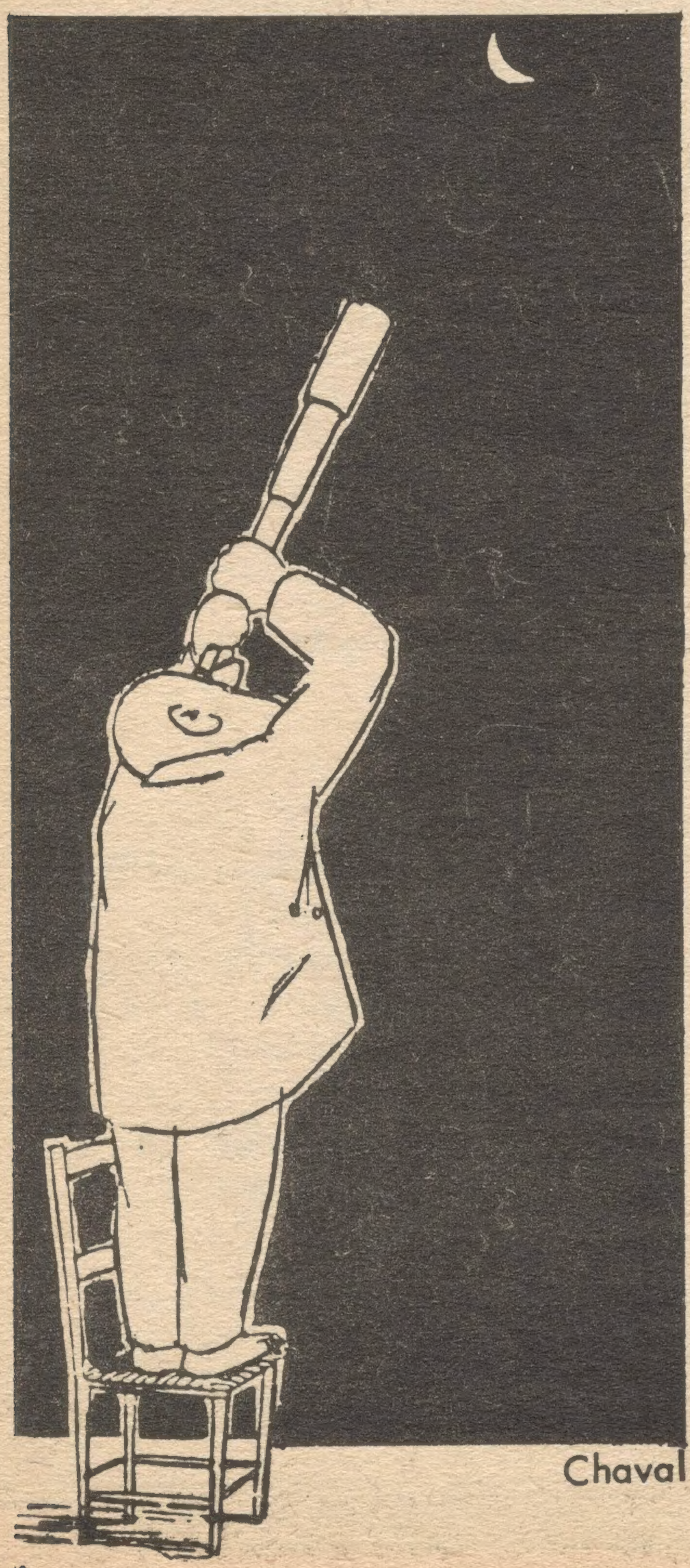

Chaval

NAL

Nobel kazanmış ünlü atom bilgini Niels Bohr'un evinin kapısına bir at nalı asılıydı. Bir arkadaşı,

-Siz ki, dedi kendini bilime vermiş bir kimsesiniz, nasıl oluyor da batıl inançlara bağlanıyorsunuz?..

Bohr,

-Böyle saçmalara inandığım yok dedi, ama bana "İster inan, ister inanma, kapına nal asarsan uğur getirir" demişlerdi de...

BİR BİZDEN

HEPSİ NİKÂHLI

İstanbul'a gelip yaptığı müstehcen resimleri satan bir yabancı ressam, Sultan Dördüncü Murat'ın buyruğuyla yakalanıp padişahın huzuruna getirildi.

-Göster bakalım şu herzelerini.

Adam, sarmaş dolaş olmuş çıplak kadın ve erkek resimlerini yere serdi. Padişah,

-Gidi alçak, diye gürledi, utanmıyor musun bu zina resimlerini yapmaya?

Boynunu büküp ellerini uğuştu - ran ressam.

-Efendim, dedi. bunlar zina resimleri değil ki... Bu resimlerini gördüklerinizin hepsi de nikâhlı karı-kocadır...

Yumuşayan Padişah,

-Öyle söylesene, dedi. Bak şimdi iş değişir.. Getir hele şunları biz de seyredelim..

■

MİNARENİN KANDİLİ

Hattat Yesarizade, fırtınalı bir akşam, Boğaziçi'nden kayıkla geçi - şini söyle anlatıyordu :

-İftara gidiyordum. Deniz dalgalı olduğundan geciktik, yolda iftar topu patladı. Yanımızda yiyecek olmadığından çubuğumu (tütün) yakıp orucu bozayım, dedim. Rüzgâr öyle sertti ki, bir kutu kibrit tükettiğim halde çubuğumu yakamadım.. Allah inandırsın, dalgalar kayığı kaldır - dığı zaman, Ortaköy Camisi mina - resinin kandillerine kadar çıkıyor - duk...

Dinleyenlerden biri, bu kadar atmaya dayanamayıp,

-Aman üstad, dedi. Oraya kadar çıkmışken, ne diye çubuğunuzu kandillerden yakmazsınız?

HAMSİ HAZRETLERİ

Birinci Dünya Savaşı sırasında bir subay acemi erlere, padişahın adını öğretiyordu :

-Halife - i rûy - i zemin Sultan Mehmet Han hâmis hazretleri...

Pek çok tekrarladıktan sonra köy çocuğu erlere sordu, hiçbiri bilemedi. Subay yeniden tekrarladı. Erler yine öğrenemediler. Subay kızarak,

-Hiç öğrenen yok mu?

Gerilerden bir er seslendi :

-Ben öğrendim, biliyorum.

-Söyle.

-Hâlâ efemiz sultan hamsi hazretleri...

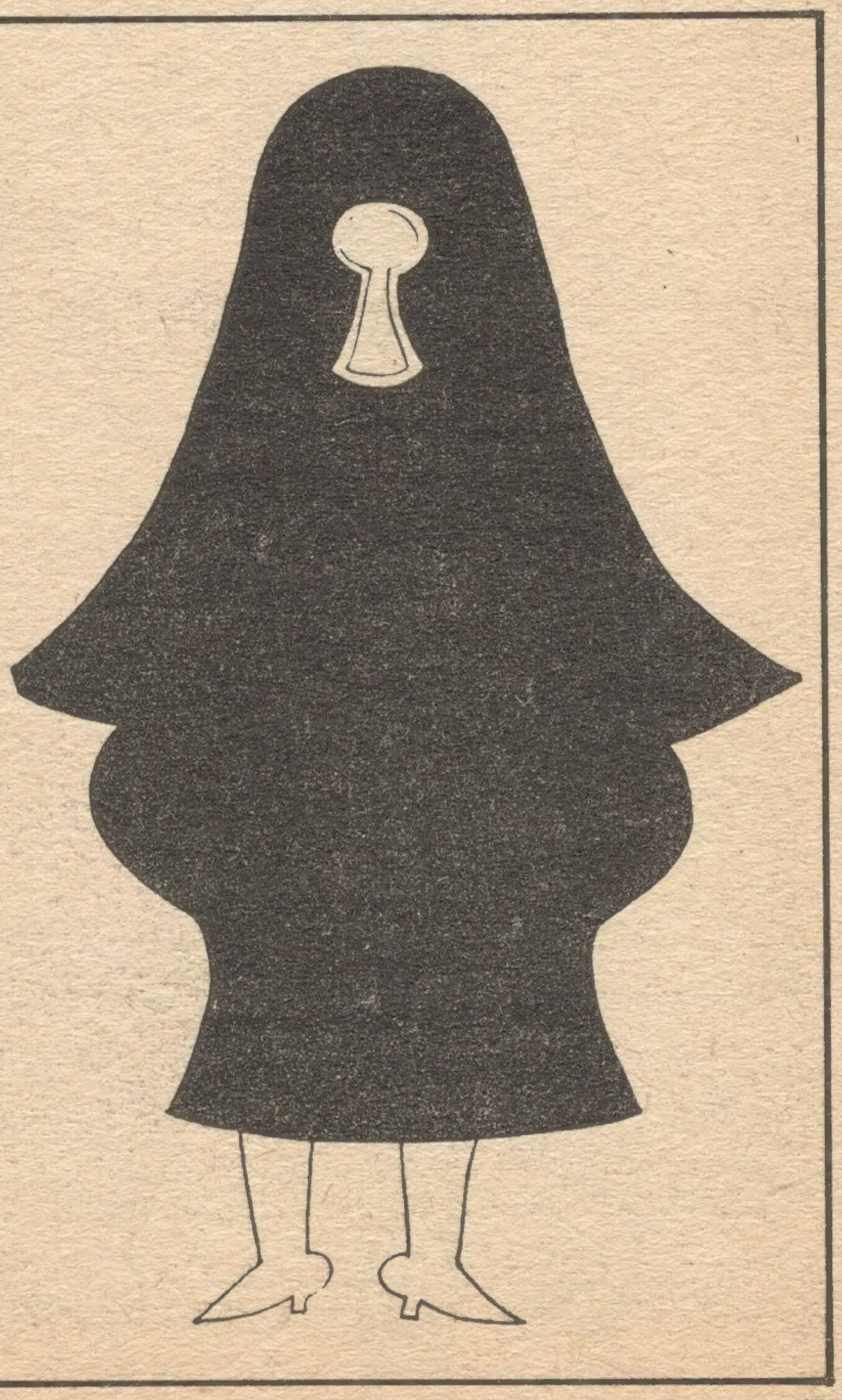

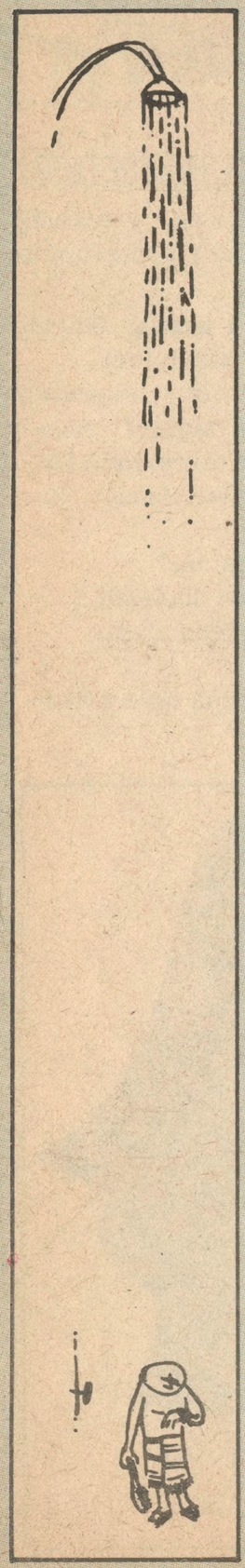

Usta Amatörler

Yarışma karikatürleri arasında, USTURA'nın 28'inci sayısında, 72 sayılı karikatürü yayınlanmış olan Cihat Kulaş karikatürleri ve esprilerinin inceliği, çizgilerinin özgürlüğüyle, sanatında bir usta amatördür...

-Sağ iyi ama, sol tek hâlâ biraz sıkıyor..

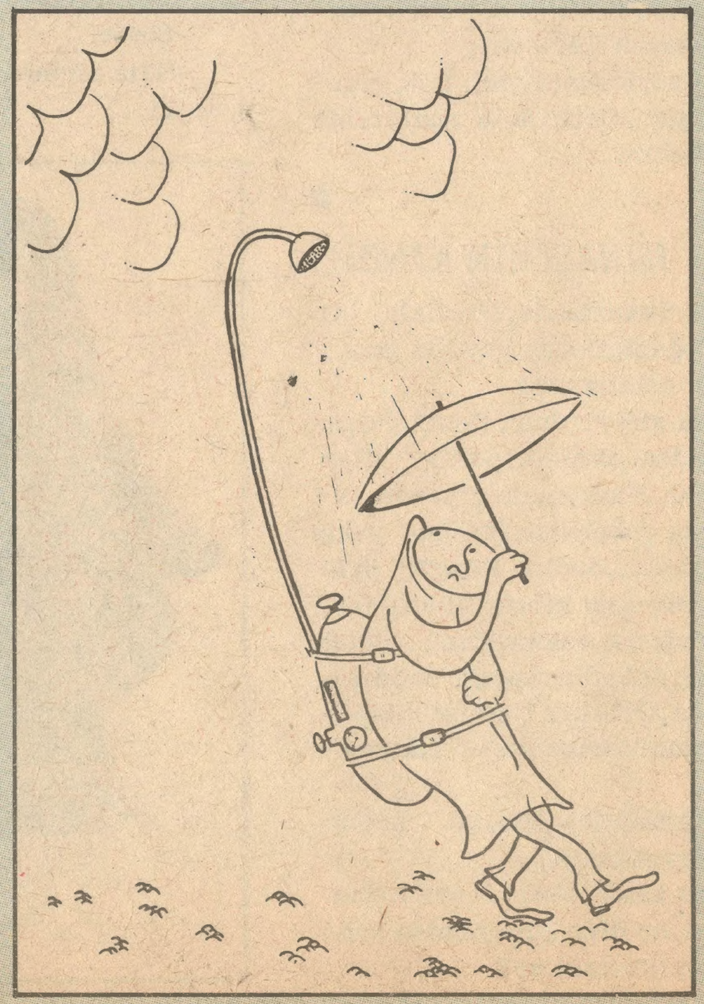

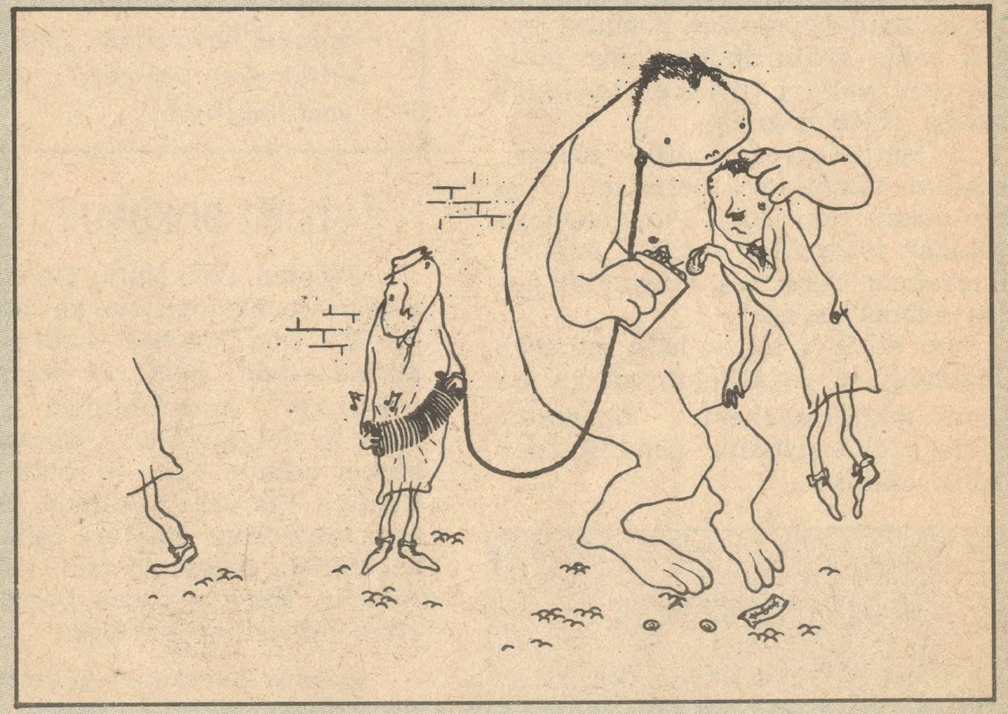

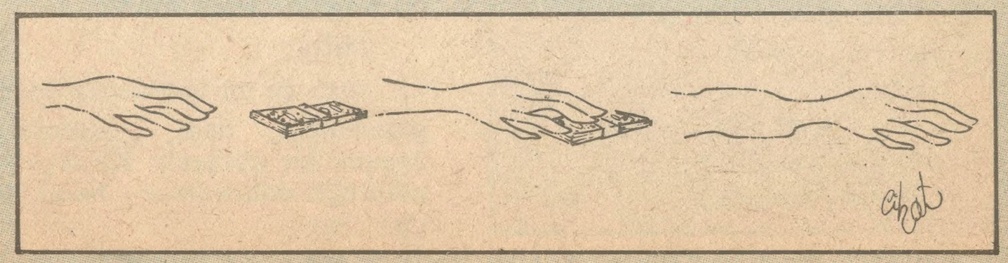

HYDE – PARK

DEMOKRASİ ANLAYIŞI

Bir gün Hyde Park'ta bir hatip, Başbakan ve Avam kamarası hakkında son derece şiddetli bir nutuk çekmiş ve halkı heyecana vererek başına büyük bir kalabalık toplamıştı:

-Başbakanı öldürelim, Avam Kamarasını yakalım! diye atıp tutuyordu. Kalabalık son derece büyümüş, trafiği durdurmuştu. Bir deli saçmasından başka birşey olmayan nutku başından sonuna kadak sakin sakin dinleyen bir polis memuru yolları tıkamış olan kalabalığa şöyle bağırdı:

-Centilmenler, trafik tıkandı, taşıtlar işlemiyor. Gelin bu işi bir düzene koyalım. Parlamentoyu yakmak isteyenler yolun sağına, Başbakanı öldürmek isteyenler yolun soluna geçsin!

Bu sözleri işiten halk gülmeğe başlamış ve yaya kaldırımlara çıkarak trafiği serbest bırakmış, böylece de kalabalık kendiliğinden dağılıvermişti.

■ DİKENLERİNDEN

Bir kör evlenmişti. Bir hafta sonra evine gelen bir dostu,

-Çok güzel, gül gibi bir karın var... dedi.

Kör,

-Evet, öyledir... dedi.

-Nasıl anladın?

-Dikenlerinden...

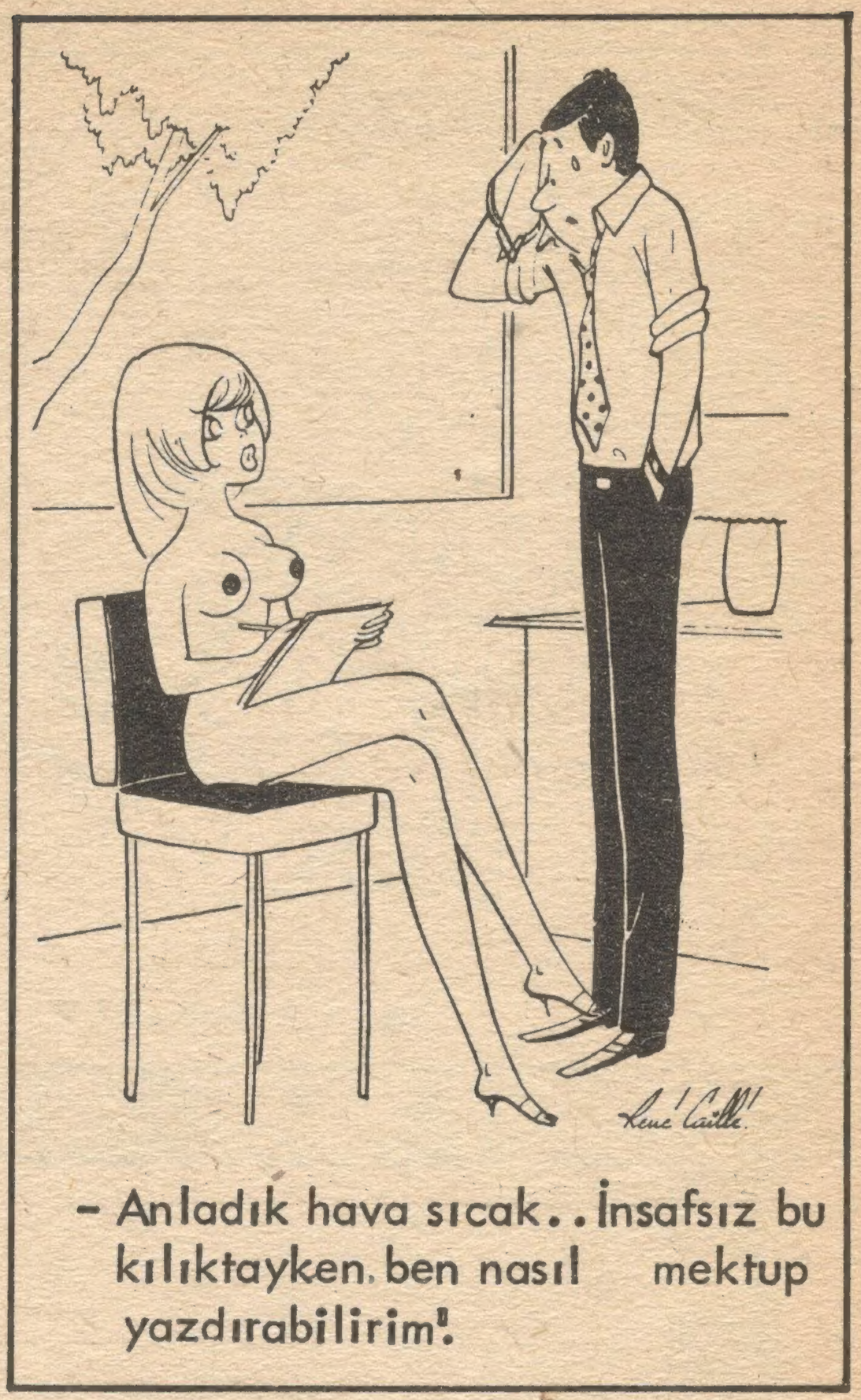

- Anladık hava sıcak.. İnsafsız bu kılıktayken ben nasıl mektup yazdırabilirim!.

İYİLİĞİ DOKUNUR

Winston Churchill, Boer savaşından sonra İngiltere'ye dönmüştü. Bir gün, serbest halk hitabet kürsülerinde, herkesin sonsuz bir rahatlıkla konuşabildiği Hyde Park'ta dolaşıyordu. Kürsülerden birine çıkmış olan bir halk hatibi, Kraliçe Victoria hakkında ulu orta atıp tutuyordu. Bunları işiten Churchill'in tepesinin tası atmıştı. Hemen, kürsünün yanı başında dikilen bir polise yaklaştı:

-Neden harekete geçmiyorsunuz? Neden tevkif etmiyorsunuz bu adamı? diye sordu.

Polis,

-Siz de biliyorsunuz ki bu bir gelenektir, dedi, dokunamayız. Ayrıca bu sözlerin Kraliçe'ye bir kötülüğü dokunamaz, belki de iyiliği olur...

AZİZ NESİN'den taşlama

VAR!

Zenginin etlisi var, yağlısı, yavanı var
Yoksulların nesi var : tuzu var, so-
vanı var!

Biz bulamazken yazın içmeye bir
damla su,
Ardını banyo için onun şadırvanı var

Sana gelince arı, eşek arısı olur,
Ona eşek bal verir, binlerce kovanı
var!

Yüzümüze kapanan her kapı açık ona
Dünyada kapıcısı, cennette Rıdvan'ı
var!

Her iki dünyada da işi iş sayın bayın
Ötede huri, gılman..beride, civanı
var!

Sosyal adalet sözü incitir, nazik çün-
kü,
Özel sermayelerden ahbabı, ihvanı
var!

Neden kurtulamadık diye kızmak
boşuna :
Her kılavuz eşeğin ardında kervanı
var!

Eşek olduktan sonra kim olsa sırta
biner,
İşte ondan yüzlerce uyuz marsuvanı
var!

Çoban istemiyoruz demek neye ya-
rar ki :
El bet çoban da olur, sürüyle hayva-
nı var!

Yem borusu çalınca hemen dörtnala
koşma!
Ulan, bunun eşkini, tırısı, rahvanı var!

Elbet hıyarağalar çoğalır her gün,
çünkü,
Siyaset bostanının usta bahçıvanı var!

Nağra, nutuk atarlar vatan, millet
uğruna,
Bu çayırda ne de çok somun pehlivanı
var!

Ellerde füze varmış, atom bombası,
varmış.
Bizde de Nuh nebi'den kalma dağ ha-
vanı var!

Üzülmeyin işlerin temeli yok diyerek,
Temel, duvar yok ama, yaldızlı tava-
nı var!

Bizdeki Plânlama, havanda su döğ-
mektir.
Bu gürültü ondandır, hepsinin havanı
var!

İstanbul'dan çıkmayan zünbülbebek
tohumu,
Ülkenin yoksul Kars'ı, Ardahan'ı Vanı
var!

Kim demiş, son zamanda haysiyet,
buhranı var?
Baksana, her partinin haysiyet divanı
var!

Sanırsın yürümeye kuvveti, dermanı
yok,
Fingatmaya gelince çok tab ü tüva-
nı var!

Borazan Tevfik

Eski Türk halk mizahçıları olan "Meddah", "Mukallit" ve "Monolog" ların yerini, bugün "Showmen" dediklerimiz aldı. Yalnız bir büyük farkla ki, eskiler mizahı Türk toplumundan çıkardıkları, yerli ve ulusal mizah yaptıkları halde, bugünküler Avrupa ve Amerika mizahının aktarmacılığını yapmaktan ileri gidemiyorlar. Meddah mizahının bir büyük şanssızlığı, sözlü mizah olduğu ve o zaman sesbandına, filme de alınmadığı için, kalıcı olmayışlarıdır: Geçen sayımızda birkaç nüktesini sunduğumuz Borazan Tevfik, bizim çok usta meddahlarımızdan biriydi. "Türkiye'nin yetiştirdiği en büyük mukallit -taklitçi- dediği Borazan Tevfik'i ve onunla tanışmasını Ahmet Rasim şöyle anlatıyor.

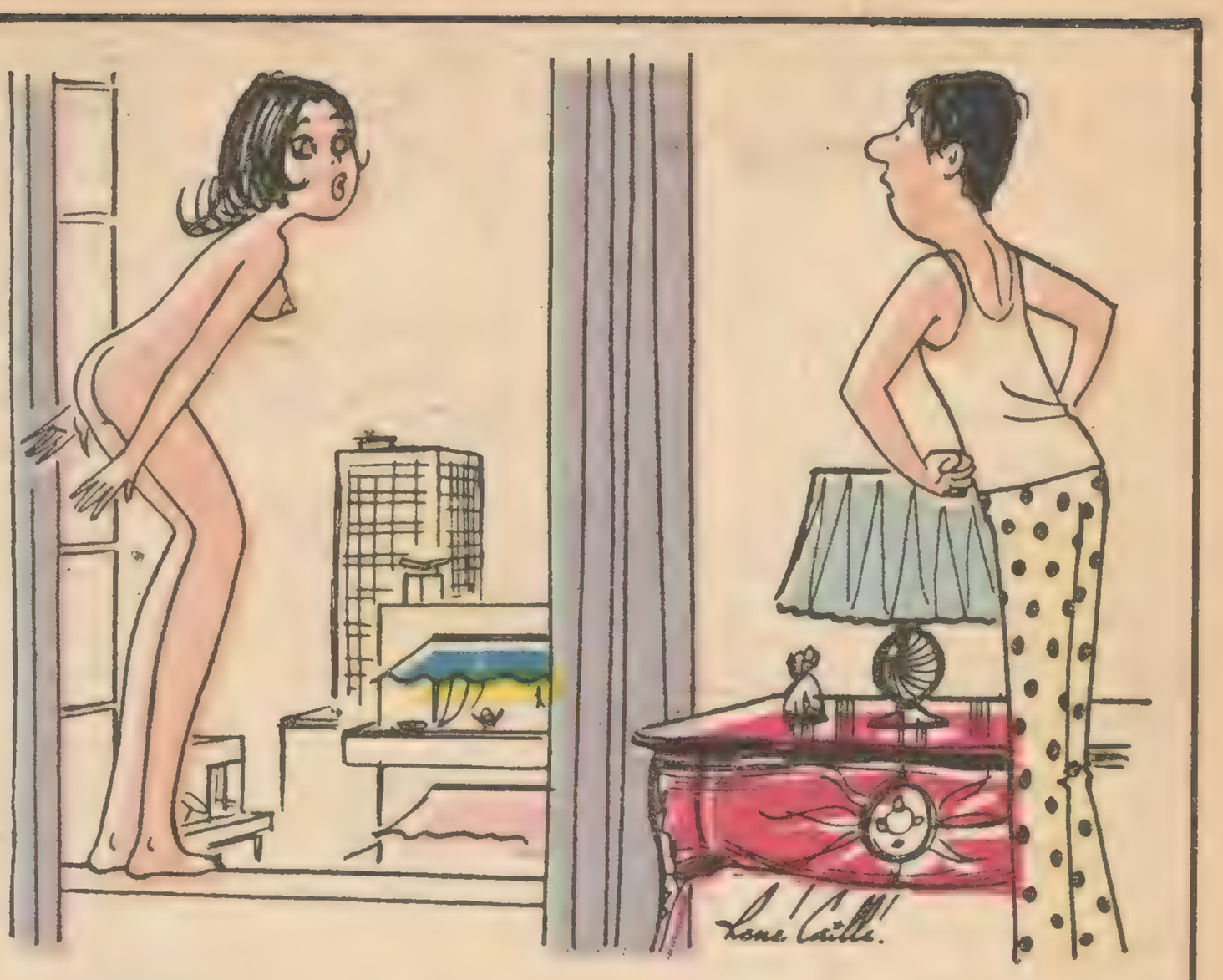

-Anladık intihar edeceksin. Ama kendini böyle mi atacaksın pencereden?

"O gece, (Papağan, Ermeni, balıkçı, hallaç, genelevci palavraları, Haddehanede bulunduğu zamanlarda ustabaşısı İngilizle konuşmaları, ünlü kumarbaz Çerkes Hurşit'in ayak tartarak, omuz silkerek yürüyüşü gibi) taklitleriyle bütün dükkân halkını son derecede neşelendirdi."

Ahmet Rasim, Borazan Tevfik'in yaptığı taklitlerden altmış kadarını yazıyor. Bunlardan birkaçını sayalım: Eski atlı tramvay yolcularıyla biletçisinin konuşmaları, tramvayın çiğnediği köpeğin havlaması, balıkçı Karabet'in Çiçekçi sokağından başında tablayla geçişi, mahalle sınırında dolaşan köpekler, kabadayı ağzı mani söyleyişi, tulumbacı şakaları, ..."

Muharrem Giray, arkadaşı olan Borazan Tevfik'in başından geçmiş bir olayı kendi ağzından naklen yazmıştır. İleriki sayılarımızda Borazan Tevfik'in başka nüktelerini yayınlıyacağız. Bu sayımızda, Muharrem Giray'ın yazdığı olayı (Borazan Tevfik'in ağzından) "Zühaf Kalıbı" başlığıyla sunuyoruz.

1877'de İstanbul'da (Kasımpaşa) doğmuş olan Borazan Tevfik'in babası Tunusludur. Küçük yaştayken babası ölmüştür. Küçük kardeşi Nuri ile birlikte Haddehane'ye verilmiş, kardeşi, okuyup makinist olmuş, Tevfik okulu bırakmıştır. Deniz itfaiyesine girip başçavuşluğa kadar, yükselmiştir. Deniz itfaiye komutanı Mehmet Paşa selâmlık alayına giderken, Tevfik, Paşa'nın arabasının önünde boru öttüre öttüre Beyoğlu'ndan geçermiş. Bu yüzden ona Borazan Tevfik, denilmiş.

Meşrutiyetten sonra emekli olmuş, Galata'da Mehmet Ali Paşa Hanı geçidinde lostra salonu işletmiştir.

ZÜHAF KALIBI

-Sanırsam 1906 yazında Abdülhamid'e Yıldız'daki camiden çıkarken bir bomba atılmıştı. Bu olay üzerine Karadeniz ve Çanakkale boğazlarına birer nöbetçi torpido koydular - dı. Bu sırada ben de Deniz İtfaiye Komutanı Mehmet Paşa'nın borazan çavuşuydum. Tam delifişek olduğum zamanlar. Beyoğlu'nda kafayı tütsülemiş ve karafakilerin sayısını şaşırmış olacağım ki balozlardan birinde bir halt karıştırmış ve yakalanmıştım. Beni doğ - ru Mehmet Paşa'nın huzuruna soktular, rahmetli paşa baba,

-Ulan Tevfik, bu ne rezalet, dedi ve geti - renlere,

-Tıkın keratayı cami altına! emrini verdi.

Arkadan ekledi:

-Yarın sabah Çanakkale'ye hareket edecek torpidoya erkenden götürsünler.

Patayı çaktık, dışarı çıktık.

Ertesi sabah erken - den torpidoya gittik..Aman efendim, müthiş bir lodos. Çanakkale'ye kadar başımı kaldıramadım. İki gün geceli gün - düzlü sallandıktan sonra hava limanladı.

Süvari, Hüsamettin kaptan adında bir albay. Beni çağırttı.

-Tevfik efendi oğ - lum, bu nasıl denizcilik. İki kere yemeğe çağırttım. Deniz tuttu, yatıyor, dediler...dedi.

Babacan bir adama benziyor. Oturduk, şur - dan burdan konuştuk... Derken yemeğe buyur ettiler. İkinci süvari, çarkçıbaşı, ikinci çarkçı topçu komutanı, hep birlikte sofraya oturuldu.. Nasıl oldu, nerden açıldı bilmem, bir tuz konusu - dur ortaya atıldı. Süvari anlatmaya başladı:

-Hani efendim ma - lum ya tuz, kaya tuzu olur, göl tuzu olur. İri parçaları döğerler de incelenir, sofraya tuzluk, biberlik takımının içine koyarlar, hani beyaz bir tozdur, yemeğe tad verir. Malum ya efendim tuz, hani turşu yaparken suyuna koyarlar, hani sardalya balığını tuzlarlar, anlaşıldı değil mi? Hani pastırmaya, sucuğa koyarlar, hani peynir salamurası yaparlar, beyaz tuz canım.

Kendimden geçmiş, başımı sallayarak malum efendim, malum deyip duruyordum, süvari bey de devam ediyordu. Hani dondurma yaparken buzların arasına karıştırırlar, hani insanın bir yeri kesilirse üzerine basarlar da kanı durdururlar, hani kabak çekirdeği kavururken koyarlar, hani tuzlu badem yaparlar, hani (Tuzlıyayım da kokma) derler hani yemeğin tuzunu fazla kaçıran hanımlara kocanı göreceğin gelmiş derler: tuzsuz olursa ha-

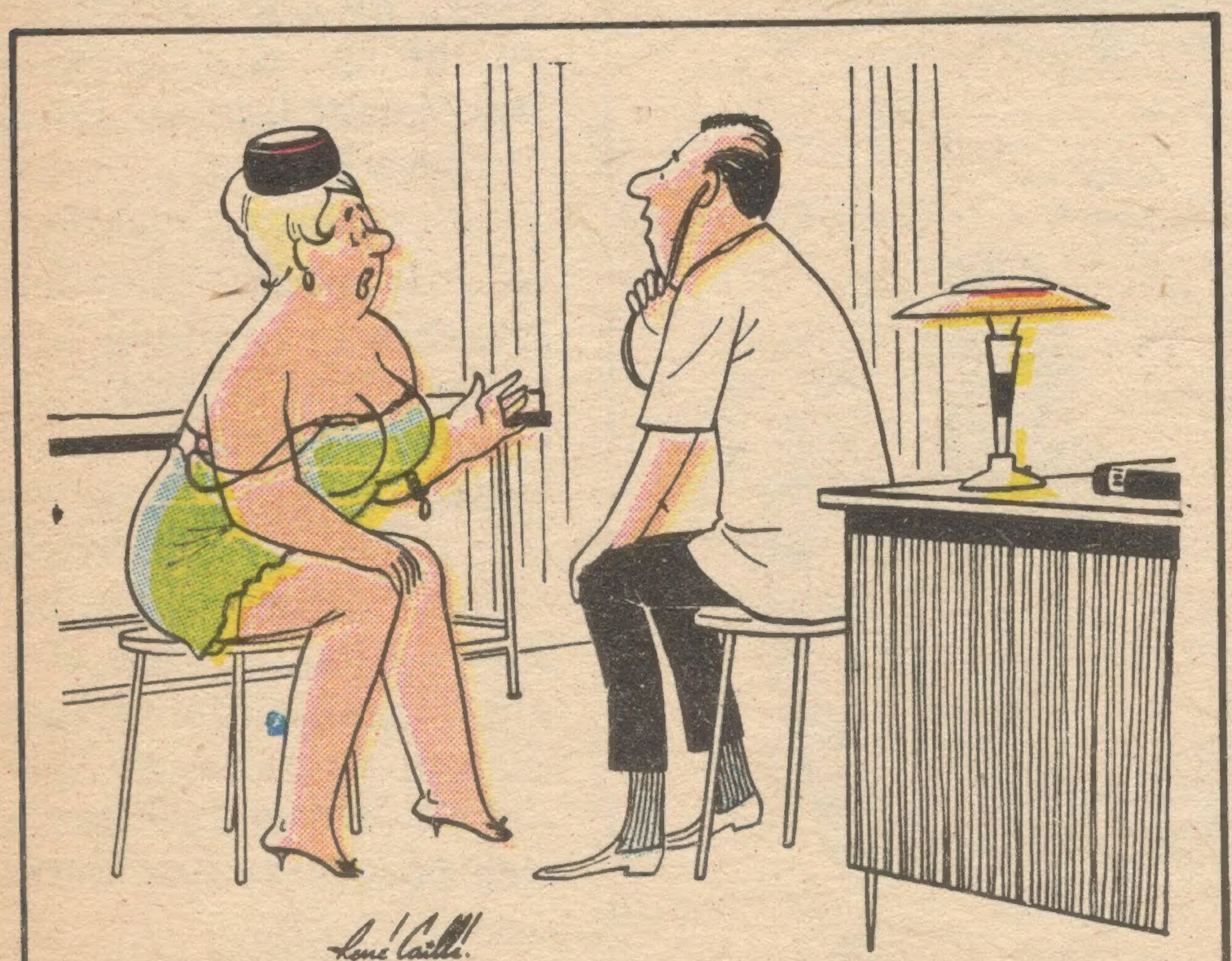

-Doktorcuğum, göğsüm hep sıkışıyor da...

-Bir iki numara büyük sütyen kullansanız..

mursuza dönmüş der - ler, diye nefes almadan bu tuz tarifi bahsine devam ediyordu.

Yemek bitmişti ama hiç kimse süvarinin bu tuz tıraşını keserek kalkmaya cesaret edemiyordu.

Makineden gelen bir yağcı istim borularından birinde önemlice bir arıza olduğunu çarkçıbaşıya haber verdi de hepimizi bu cehennem azabından kurtardı.

Meğer, bizim babacan süvarimizde arasıra beliren böyle bir tıraş hastalığı varmış, bunu bilen gemi arkadaşları fazla önem vermezler, o da aynı plağı birkaç kere çalar, sonunda kendi kendine susarmış, fakat ne de olsa bu muvakkat deliliğin ölçüsü ve zamanı olmadığı için ben daima süvariden uzakta bulunmaya çalışıyordum. İstanbul'a yazdığım bütün mektuplardan bizim Paşa babanın kandırılmasını ve bu cezadan mütenebbih olarak tövbekâr olduğumun kendisini inandıracak bir tarzda arzolunmasını ve artık cezamın yeter görülerek İstanbul'a dönmeme müsaade ve hiç olmazsa beş gün izin alınmasını yalvarıyordum.

Günlerden birgün kaleye giden posta filikası henüz dönmüştü ki süvarinin emir eri gelerek beni çağırdığını söyledi. Eyvah, kurtulmanın çaresi yoktu, çarnaçar gittim.

-Ayol nerelerdesin Tevfik bey! Bak müjdemi isterim. Kumandan Paşa Hazretleri sana yol hariç, beş gün izin lütfetmişler! deyince yüreğime soğuk su serpildi. Süvari devam etti:

-İstanbul'a gidecek - sin, gideceksin ama, benim de sana ufak bir angaryam var, dedi.

Ben İstanbul ve izin haberlerini aldıktan sonra süvarinin sözleri artık kulağıma girmiyor ama süvari kalınca sesiyle:

-Tevfik bey, oğlum diye tekrar lâfa başladı. Dikkat ettim, bu defa efendilikten beyliğe terfi etmiştik.

-Buyurun beyefendi, dedim.

-Ha! Ne diyordum.. benim bir fesim var, onu kutusu ile birlikte alırsın, sana angarya olacak ama...

-Ne demek efendim, emredersiniz, emir, angarya olur mu? diye piyazlamağa da başlamıştık. Süvari bey, sözüne devama başladı.

-Kasımpaşa'ya çıktın, Talimhane meydanı, kışlanın karşısında kısa boylu, etine dolgun, sarı top sakallı fesçi Salahaddin efendi vardır. Benden selâm söyle, fesim zühaf kalıbına vurulacak, oradan Piyale'de cami yanında 14 numarada bizim eve uğrayacaksın, valdenin ellerinden öper selâm ederim, işte bu kadar.

-Başüstüne efendim. Esasen bendeniz de fesimi Salâhaddin efendiye kalıplattıracağım, de-

-Vay canına ...Demek siz gerçekten yüzme öğrenmek istiyordunuz ha...

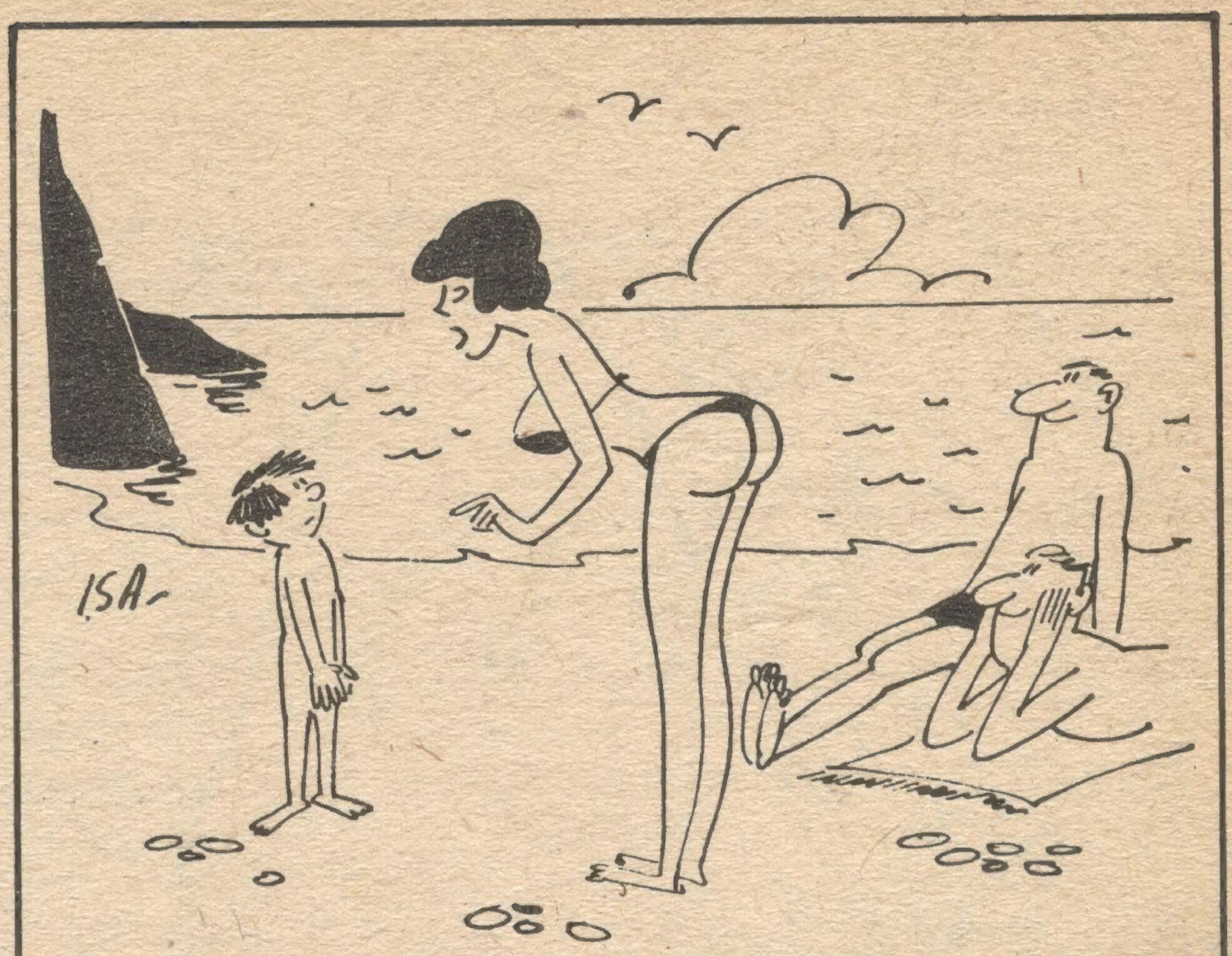

-Hani mayon? Ayıp, ayıp! Herkesi kendine baktıracaksın.

yiverdim, keşke söylemez olsaydım, adamcağızın tarif illetini tepreştirmişim, aman yarabbi yine başlamaz mı?

-Evet, kalıpçı, fesçi Salâhaddin, Kasımpaşa, Talimhane meydanı, kışla, tam kışlanın karşısında kısaca boylu, etine dolgun, sarı top sakallı, kalıpçı, Salâhaddin efendiye benden selâm, fes zühaf kalıbı olacak, Piyaleye de uğrar valideye hürmet ve selâm...

-Başüstüne beyefendi, merak buyurmayın, Salâhaddin'e emirlerinizi söyler, başında durur fesi zühaf kalıbına çektirir, valide hanımefendiye de hürmetlerinizi, arzederim efendim.

-Hah şöyle Tevfik bey oğlum, Kasımpaşa'ya çıktın değil mi? Hani Talimhane meydanı yok mu. Kısaca boylu, etine dolgun, top sarı sakallı Salâhaddin. Hah işte tamam, fes zühaf kalıbı, valideye selâm.

-Yorulmayın, üzülmeyin efendim. Kasım meydanı, Kışla Paşa karşısı kısaca etli, top sarı boylu, sakalına dolgun, Salâhaddin'ci kalıp efendi, fese selâm, valide hanımefendi zühaf kalıbı olacak, tamam. Dedim ve sol geri ederek odadan kaçtım.

Arkamdan kalın sesiyle gök gürler gibi bağırıyordu. Ben deli gibi kamarama kapandım ve kapıyı kilitledim. Heyecandan ve sinirden uykum kaçtı. Şöyle düşünüyordum. İstanbul'a varır varmaz Paşa Babanın ayaklarına kapanacağım, birini bırakıp diğerini öpeceğim ve kendimi affettirmeğe çalışarak bir daha bu gemiye dönmiyeceğim... Sıkıntıdan ter içinde kalmış ve birkaç saat uyuyabilmişim, alaca karanlıkta kalktım, pek erken boğazdan geçen Lopen vapuruna binebilmek, hem de süvari uyanmadan gemiden uzaklaşmak için hemen filikayı indirttim. Ve bavulum ile fes kutusunu içine atarak kaleye doğru torpidodan ayrıldım. Henüz birkaç sandal boyu ayrılmıştım ki süvari, kumanda köprüsünde elinde megafon bağırmaya başladı:

-Tevfik bey oğlum. Kasımpaşa, Talimhane meydanı kışlanın karşısı, etine dolgun, kısa boylu, top sarı sakallı fesçi Salâhaddin efendiye benden selâm, fes zühaf kalıbı olacak, valideye uğra, selâmı unutma! diye avaz, avaz bağırıyordu:

Ben de elimdeki fes kutusunu denize daldırarak mukabeleye başladım:

-Başüstüne beyefendi, fes zühaf kalıbı olacak, merak etmeyin, şimdiden kalıplamağa başlandı bile! diyerek kutuyu denize canımı da Lopen vapuruna attım.

YER YOK

-Eviniz çok dar sanırım...

-Nasıl anladınız?.

-Köpeğinizden... Hayvancağız kuyruğunu sağa sola sallayacağına aşağı yukarı sallıyor.

SEÇİM ÖZEL SAYISI

Gelecek sayımız, seçim özel sayısı olarak yayınlanacaktır. Seçimle ilgili en güzel fıkraları, yazıları, karikatürleri, esprileri, USTURA'nın gelecek sayısında bulacaksınız.